

ASCARIS LUMBRICOIDES

Suolet ry:n jäsenlehti
Syksy 2015

Hallituksen 2016 yhteystiedot

Toimikuntien 2016 yhteystiedot

Puheenjohtaja
puheenjohtaja@suolet.fi

Varapuheenjohtaja
varapuheenjohtaja@suolet.fi

Sihteeri
sihteeri@suolet.fi

Rahastonhoitaja
rahastonhoitaja@suolet.fi

Jäsenvastaava
jasenvastaava@suolet.fi

Tiedottaja
tiedottaja@suolet.fi

Tapahtumavastaava
tapahtumavastaava@suolet.fi

Koiratoimikunta:
koiraharrastetoimikunta@suolet.fi

Juhlatoimikunta:
juhlatoimikunta@suolet.fi

IT-toimikunta:
it@suolet.fi

Tekstiilitoimikunta:
tekstiili@suolet.fi

Vapaa-ajan toimikunta
liikuntatoimikunta@suolet.fi

Lehden toimitus:
toimitus@suolet.fi

Huonevastaava
huonevastaava@suolet.fi

Sisällys

Puheenjohtajalta

Päätoimittajalta

Hallitus esittäyy

Toimikunnat esittäytyvät

Mitä on kollegiaalisuus?
Suolinkaisten ajatuksia

Uudet fuksit esittäytyvät

IVSA:n kesäkongressi Romaniassa

Suolten paintball-päivä

Harjoittelu Budapestissa

Suolten syksyinen Match show

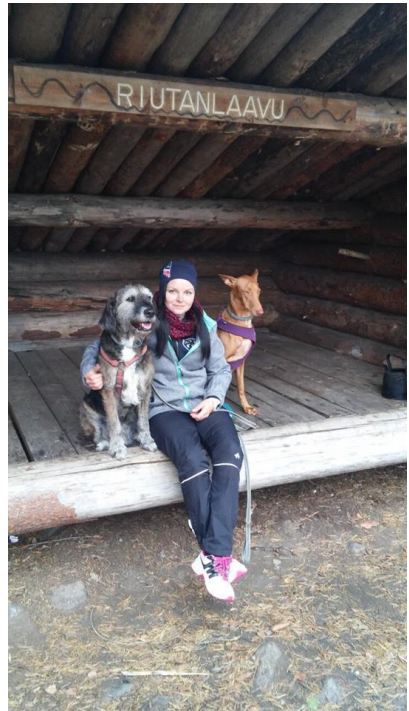
Puheenjohtajalta

Niin se on taas yksi lukukausi hujahtanut loppuun ja viimeistä viikkoa viedään! Vielä kun tulisi lunta niin Tarton upeat jouluvalot pääsisivät oikeuksiinsa. Uudet tublit ykköset ovat aloittaneet urakkansa ja perinteitä kunnioittaen he esittäytyvät tässä syksyn lehdessä. Haluankin toivottaa kaikki teidät vielä kerran tervetulleeksi Suolinkaisten edelleen kasvavaan joukkoon!

Vierailut ja tapahtumat ovat polkaistu käyntiin. Syksyyn mahtui jo tavaksi tulleiden tapahtumien

lisäksi muutama uusikin juttu. Minulle erityisesti on painunut mieleen ajankohtainen ja tärkeä info afrikkalaisesta sikarutosta, sekä zoonooseista niin opiskelijan kuin eläinlääkärin työssä. Myös Halloween-sitsit yhteistyössä Tarton Suomalaisten Lääketieteen Opiskelijoiden eli TaSLO:n kanssa olivat varmasti mieleenpainuvat siellä olleille (tai vaihtoehtoisesti muistin pyyhkivät). Uutena juttuna Suolinkainen tietää-infopläjäyksessä opiskelijat esittelivät toisilleen kokemuksiaan harjoitteluista eri maissa.

Ajatuksenani oli kirjoittaa tähän lehteen aina ajankohtaisesta aiheesta eli kollegiaalisuudesta. Koin kuitenkin haasteelliseksi kirjoittaa aiheesta niin, ettei se toistaisi itseään, joten päätin heittää pallon jäsenille tarkoituksena herätellä ajatuksia kollegiaalisuudesta. Tässä lehdessä saammekin lukea opiskelijoiden mietteitä siitä, mitä kollegiaalisuus on.

Tässä lehdestä löytyy myös uuden hallituksen esittely! Vanhan hallituksen 1,5 vuoden toimintakauden urakka alkaa siis olla päätöksessä ja pikkuhiljaa uusia aktiiveja aletaan opastaa tulevan toimintakauden tehtäviin. Vuodesta 2016 alkaen toimintakausi on siis kalenterivuoden mittainen. Haluan hallituksen puolesta kiittää koko toimintakautemme yhteistyökumppaneita vierailuista ja kaikesta tuesta mitä olemme saaneet. Nämä kontaktit tulevat varmasti säilymään myös tulevaisuudessa työelämässä. Omalta osaltani haluan kiittää hallitusta, toimikuntia ja aktiivisia jäseniä menneestä kaudesta. On ollut ilo toimia yhteisömme eteen.

Johanna, puhis

Päätoimittajalta

Erään aikakauden loppu

Usein puhutaan aloittamisen vaikeudesta. Tiskit kertyvät altaaseen, mutta niiden saaminen puhtaina kaappiin on hirveän vaikeaa. Kokeisiin lukiessa tulee kyllä oltua tuottelias kaiken muun saralla, mutta kun pitäisi avata tenttikirja ja lukea ensimmäinen kappale, se on täyttä tuskaa. Tehtävien aloitus tuntuu mahdottomalta, joten ilman viimeistä päivämäärää niitä tuskin saisi koskaan aloitettua ja vietyä loppuun. Mitään ei saa tehtyä, jos asiaa ei ensin aloita ja yleensä verukkeita jättää aloittamatta on enemmän kuin kahden käden sormille. Tästä näkökulmasta katsottuna vastakohtaan eli lopettamisen pitäisi olla lasten leikkiä.

Eipä voisi näkökulma enemmän olla väärässä.

Lopettaminen, varsinkin sellainen minkä haluaa tehdä hyvin ja huolella, on kaikkea muuta kuin helppoa ja keveää. Olen koko viidennen vuoden syksyn potenukseen jonkinlaista ikävää, ahdistusta, juurettomuuttakin sen tiedon vuoksi, että oma aikani Tartossa on kääntymässä kohti ehtootaan. Olen sanonut asunnon irti ja muuttolaatikoiden vuori kasvaa tasaista tahtia. Muumikupit, kirjat, koristetavarat, kaikki ne pienet asiat, jotka omasta asunnostani tekevät minun näköiseni, ovat hiljalleen löytämässä tiensä laatikoihin. Itseä on säännöllisesti muistutettava, että ensi keväänä ja todennäköisesti suurimman osan ensi vuodesta minä en ole täällä. Tulenhan minä vielä ensi syksynä Tarttoon, mutta yhtenäisen tiiviin oleskelun aika täällä on loppumassa. Tammikuusta edessäni on viiden kuukauden yliopistollinen harjoittelu Wienissä, jonka jälkeen on aika aloittaa se paljon puhuttu ja peloteltu kandikesä. Silloin ei enää harjoitella, vaan pitäisi tietää jotain, olla jotain ja tehdä päätöksiä ammattitaitoisesti eläinlääkäriä. Siinä samassa unelma-ammattissa, josta olen haaveillut melkein parikymmentä vuotta. Ajatus on ihanan

kamala, mutta Tartosta lähteminen tuntuu todella surulliselta.

Olen kotiutunut Tarttoon niin hyvin, että tällä hetkellä pidän tätä kaupunkia enemmän kotinani kuin Suomea. Täällä kaikki koulukaverit asuvat vain muutaman kilometrin päässä toisistaan. Aina löytyy joku, jonka kanssa lähteä koiralenkille, tai jolta lainata jakoavainta, kun tulee ongelma IKEA:n kaapin kokoamisessa. On sosiaalista elämää, vertaistukea, opiskeluympäristö ja paljon muuta. Suomessa levittäydymme ympäri maata ja välimatkaa voi saman vuosikurssin jäsenillä olla helposti useita satoja kilometrejä. Ajatus tuntuu surulliselta. Mitä me sitten teemme, kun valmistumme täältä ja aloitamme elämämme ”aikuisina”, työssäkäyvinä ihmisinä? Pystyykö opiskeluaikana luotuja siteitä pitämään yllä myös sitten, kun sitä opiskeluaikaa ei enää ole ja kestävätkö ne aikaa sekä välimatkaa?

Puheenjohtajamme Johanna kokosi lehteen suolinkaisten ajatuksia kollegiaalisuudesta. Teema on tärkeä ja aina ajankohtainen. Itse ajattelen, että kollegiaalisuus on ennen kaikkea turvaa. Sitä, ettei tarvitse pelätä jäävänsä yksin, vaan aina löytyy joku, jolle voi keskellä yötä soittaa, tai joka lähtee kanssasi istumaan iltaa maailman hirveimmän työpäivän jälkeen. Tunteettomaan hypätessä on lohdullista tietää, että vaikka pohjaa ei näy, joku hyppää mukana.

Lopuksi haluan kiittää koko Suolet ry:n jäsenistöä saamastani luottamuksesta toimia Ascaris Lumbricoideksen päätoimittajana nämä kaksi ja puoli vuotta. On ollut hienoa tehdä lehteä ja oppia sen kautta uusia asioita. Toivon, että lehti on ollut ja on jatkossakin ensisijaisesti jäsenistömme näköinen ja jätän sen luottavaisena uudelle päätoimittajalle Siljalle sekä hänen toimikunnalleen. Kiitos, kumarrus ja kohti uusia haasteita!

Roosa, päätoimittaja

Hallitus esittäytyy

Suolten voimaantulleen sääntömuutoksen jälkeen hallitus vaihtuu tästä vuodesta alkaen kalenterivuoden mukaan, eli joka vuoden alussa. Tällöin hallitus myös pitää järjestäytymiskokouksen, jossa he jakavat keskenään virat hallituksen sisällä. Seuraavaksi esittelemme uuden hallituksen, joka aloittaa työnsä tammikuussa.

Puheenjohtaja

Hejssan!

Olen toisen vuoden opiskelija Tartossa, Jannica Lindstedt, itselleni tutumalla kutsumanimellä "Janni". Olen viime vuonna toiminut hallituksen fuksijäsenenä ja aiempaa hallituksessa toimimista on ollut kemian ajoilta Turussa Åbo Akademiilla. Olen myös toiminut omalle vuosikurssilleni "kursusevanemana" ensimmäisestä päivästä asti. Minut on valittu mukaan hallituskaudelle 2016 ja haluan tässä kiittää teidän luottamuksestanne valitessanne minut puheenjohtajaksi tälle kaudelle.

Oma vapa-aika menee pääasiassa koiraä hoitaessa, opiskellessa ja hauskojen tilaisuuksien osallistumisessa. Urheilu on lähellä sydäntä ja vähentääkseni stressiä ja paineita minut voi myös nähdä Spordihooneen kulmilla. Kesäsin ja niin usein kun ehdin vuoden aikana, toimin myös aktiivisesti partion parissa Suomen puolella. Joten vinkkejä ja hauskoja kertomuksia siitä mistä ei kannata vaeltaa, kuinka monella tapaa teltan voi pystyttää väärin ja luovista tavoista tappaa hyttynen, voi kysyä minulta.

Ennen Tarton tuloa olen opiskellut vuoden kemiaa Åbo Akademiilla ja tehnyt kesä- ja tuntityötä eläinlääkefirmalla neljä vuotta. Tästä monelle lyhyestä ajasta olen oppinut monta asiaa, mutta "opiskeluperheen" merkitys opiskelulle pidän itse tärkeimpänä. Tätä samaa minulla on tarkoitus tuoda vielä enemmän tännekin, olemme

kuitenkin täällä yhdessä vetämässä yhtä köyttä samaan suuntaan. Olen sitä mieltä että vaikutus tulevaan ja tämänhetkiseen voidaan tehdä juuri ainejärjestössä ja uskon, että työtä tehdessä tuloksia tulee. Toivon, että tuotte esille asioita mitä haluatte edistää tai muuttaa, mutta myös semmoisia asioita, mistä olette ylpeitä tai iloisia. Haluan muistuttaa että eniten saadaan aikaiseksi kun asioista avoimesti keskustellaan ja siitä että minuun saa (ja on tarkoitus) olla yhteydessä jos on jotain mitä painaa mieltä. Toivotan teille kaikille mukavaa ja antoisaa vuotta 2016!

Muu hallitus

Nimeni on Essi Lautala (27) ja olen toisen vuoden eläinlääkisopiskelija Tartossa. Olen opiskellut aikaisemmin kauppatieteitä ja tarkoitus olisi saada paperit ulos lähi-(hamassa) tulevaisuudessa. Hevoset kuuluvat edelleen olennaisena osana elämään ja kotifarmilla Haminassa tuleekin pyörähdettyä lähes joka viikonloppu (siellä on myös maailman söpöin koira). Innolla odotan mitä tuleman pitää!

Moi!

Olen Maija Vesterinen, 4. vuosikurssin opiskelija. Ensi kaudella olen hallituksessa mukana toista kertaa. Kuluvalle kaudelle olen toiminut Suolten tapahtumavastaavana, minkä seurauksena muistan jäsentemme erikoisruokavaliot ulkoa (terkut sinne pähkinäallergiselle vegetaristille). Vapaa-ajalla touhuilen 5-vuotiaan tapaturma-alttiin FWB-tammani kanssa. Mikäli kaikki menee hyvin, ensi kesänä olisi tarkoitus päästä starttaamaan sen kanssa ensimmäisissä yhteisissä kisoissa. Ponipimpoilun lisäksi käyn mielelläni lenkillä ja salilla.

Hei!

Olen Antti Paana, olen 20-vuotias ja kotoisin Laitilasta. Opiskelen ensimmäisellä vuosikurssilla ja nyt ensimmäistä kautta hallituksessa. Vapaa-ajalla tykkään metsästä, käydä salilla ja lenkkeillä. Kotoa löytyy suomenpystykorva ja pari islanninhevosta mutta toistaiseksi ne pysyvät Suomessa. Hyvää syksyä ja opiskeluintoa, niin uusille kuin vanhoillekin opiskelijoille!

Moikka!

Olen Annina Aula, neljännen vuosikurssin suolinkainen ja tulevan hallituksen jäsen. Olen ensimmäiseltä luokalta lähtien ollut mukana koiratoiminnassa, ensin apuna monenlaisissa järjestelyissä, sitten valmentajana agilitytreeneissä ja viimekauden olin koiratoimikuntavastaava. Arkeani sulostuttaa (ja toki välillä vähemmän sulostuttaa) kaksi villakoiraa, Peppi ja Rio, joiden kanssa aikaa kuluu kiittävästi lenkkeillen ja erilaisia koiralajeja treenaillen. Olen ollut mielestäni melko aktiivinen osallistumaan monenlaisiin Suolten tarjoamiin aktiviteetteihin, ja odotankin jo kovasti että pääsen sotkemaan oman lusikkani soppaan järjestelyjen ja järjestön toiminnan edistämisen saralla!

Hei!

Olen Meri Sandell, 4. vuosikurssin opiskelija ja kotoisin Saimaan rannalta Lappeenrannasta. Lukion jälkeen vietin vuoden Kuopiossa, mutta sen jälkeen muutin Tarttoon opiskelemaan enkä vielä kukaan ole valintaa katunut. Eläimistöön kuuluu kaksi lagotto romagnoloa jotka huolehtivat siitä, että koulukiireiden keskellä tulee käytyä myös pihalla raitista ilmaa haukkaamassa. Hallitustoiminnasta ei ole aikaisempaa kokemusta, mutta kiinnostus siihen on kytenyt koko opiskeluajan takaraivossa. Nyt kun Tartossa vietettävää aikaa ei ole enää ihan hirveästi jäljellä, oli minulle viimeinen mahdollisuus päästä mukaan Suolet ry:n hallitukseen ja vaikuttamaan sen toimintaan. Hyviä opiskeluja kaikille!

Moikka!

Olen Johanna kolmannelta vuosikurssilta.

Ykkösvuoden olin yksi hallituksen fuksijäsenistä, kakkosen ja tämän kolmosen loppuvuoden puheenjohtaja. Vuoden vaihteen jälkeen sitten selviää mikä ensi kauden pestiksi tulee. Ennen Tarttoon tuloa olen ehtinyt opiskella merkonomiin ja maatalousmetsätieteiden kandin tutkinnot sekä ollut muutaman vuoden töissä. Minulla on kaksi koiraa, segaverellinen mummeli Risurusina ja faaraokoira Bertta. Hevoset ovat myös lähellä sydäntä, mutta seuraavan oman osto saa odottaa valmistumiseen asti. Vapaa-ajalla harrastan koirien kanssa lenkkeilyn ja ajoittaisen heppailun lisäksi CrossFitiä.

Hallitustyö on mielestäni hyvä tie tulla tutuiksi ja verkostoitua niin yritysten kuin tulevien kollegoidenkin kanssa. Odotan kauden 2016 olevan mieluinen kaikille, muistakaa laittaa palautetta, kehitystoiveita ja ideoita niin tehdään siitä entistäkin parempi!

Toimikuntien esittelyt

Hallituksen lisäksi myös toimikunnat vaihtuvat vuoden vaihteessa. Seuraavassa toimikuntavastaavien esittelyt.

IT-toimikunta

Moi!

Olen Patrik Andersin kakkosvuosikurssilta.

Ennen Tartoon päätymistä tein 20 vuoden uran IT maailmassa (tietoliikennettä, unix-järjestelmiä, isoja sähköposijärjestelmiä, tietoturvaa, jne.). Edeltäjistäni poiketen Call of Duty ei löydy pelivalikoimista mutta lentosimujen kanssa on vietetty tunti jos toinenkin. Viimeisimpänä aluevaltauksena tuli käytyä koeajamassa Finnairin DC9-40 höyrykone vuodelta -73.

Hevosia olen harrastanut vuodesta miekka ja kirves. Kouluratsastus on vaihtunut valjakkoajoon ja kesälomat on vietetty reissaten hevosautolla ympäri Eurooppaa maajoukkueen kanssa autokuskin ja vaunuavustajan roolissa. Oman hevosen kanssa ollaan vasta aloittelemassa kilpauraa.

Even kanssa on tarkoitus uudistaa materiaalipankkia ja muitakin kehitysideoita otetaan vastaan osoitteessa it@suolet.fi

ps. I don't do windows :)

Tekstiilitoimikunta

Moikkamoi!

Olen Sanna ja kotoisin savonmaalta Kuopiosta. Opiskelen toisella vuosikurssilla ja toimin siis ensi kaudella tekstiilivastaavan roolissa. Elämäni vilkastuttaa kaksi aktiivista pinsseripoikaa, joiden kanssa touhuillaan niin agilityn, tokon kuin näyttelyidenkin parissa. Myös hevoset ovat lähellä sydäntäni, mutta valitettavasti ratsastus on jäänyt Tarttoon muuton myötä, sillä hevoseni asustelee Suomessa
Tsemppiä kaikille syksyn loppurutistukseen!

Koiratoimikunta

Moikka kaikki Suolinkaiset!

Olen Mari Ruuhonen, toiselta vuosikurssilta. Vastuualueenani tulee tulevaisuudessa olemaan koiratoimikunnan veto. Minulla on Tartossa mukana koirani Ekku (bichon frise), Louhi (käyttölinjainen saksanpaimenkoira) ja Jäbä (staffordshirebullterrieri). Kotipaikkakunnaltani Oulusta löytyy minulta vielä pari sijoituskoiraa, rodultaan bichon friseitä. Bichonien ja staffin kanssa tulee koluttua aktiivisesti näyttelyitä Suomessa ja Baltiassa. Sakemannin kanssa keskitytään vähemmän ulkonäköä vaativiin lajeihin, tottelevaisuuteen ja palveluskoiralajeihin. Viime keväänä löydettiin koirien kanssa myös agility, kiitos koiratoimikunnan järjestämien treenien. Tänä syksynä olemme päässeet nauttimaan myös ainakin verijäljestä, tokosta sekä Esa Lehdistön vetämästä agilitykoulutuksesta. Koiratoimikunta järjestää myös kaksi kertaa vuodessa leikkimielisen

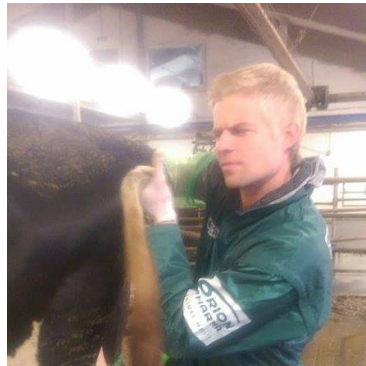
koiranäyttelyn, Match Show:n. Mikäli olet kiinnostunut jostain lajista tai sinulla on tietotaitoa vetää jotain lajia/ koulutuksia niin otathan rohkeasti yhteyttä suoraan minuun tai kirjoitat Facebookissa Suolten koiraporukka-ryhmään.

Mukavaa ja ahkeraa loppuvuotta!

Liikunta- ja vapaa-ajan toimikunta

Olen kolmannen vuoden opiskelija Niko Nurmi, Vantaalta kotoisin ja 27v. Aikaisemmin olen opiskellut insinööriksi, mutta myöhemmin hevosten kautta päätynyt eläinlääkikseen. Oma hevonen Arska on myös mukana Tartossa, joten aika kuluu kouluhommien lisäksi tallilla ja muissa harrastuksissa ja aktiviteeteissa.

Nuorena harrastelin paljon kaikennäköistä karatesta motocrossiin ja fudiksesta ratsastukseen. Nykyään aktiivisin harrastus tai voisi sanoa elämäntapa on hevoset ja esteratsastus. Pidän salilla käymisestä, sulkiksesta, koriksesta, lenkkeilystä, pyöräilystä, laskettelureissuista, aurinkomatkoista, ulkona käymisestä, tietsikoista ja vähän kaikesta mihin aika vaan riittää. Uskon, että minulle annettu liikunta ja vapaa-aika-nakki ei ainakaan tämän urheilupuolen osalta tuota harmaita hiuksia. Kulttuuria ja muuta vapaa-ajan aktiviteettia haluavat ja tuntevat saavat tulla puhumaan ja kertomaan ideoista! Nägemist!

Lehden toimitus

Hei!

Olen Silja, toisen vuoden opiskelija, ja jatkan Roosaa saappaissa lehden päätoimittajana ensi vuonna. Pidän valokuvaamisesta ja kynäkin pysyy kädessä (ei hätää, tulen toimeen myös näppäimistön kanssa) ja siksi olenkin innoissani uudesta pestistäni ja siitä, että pääsen oppimaan uutta minua kiinnostavasta aiheesta, lehden taittamisesta. Vapaa-aikani käytän pitkälti koiraharrastusten parissa, retkeillen, liikkuen tai ystävien kanssa tutkivaa ruokatiedettä harrastaen sekä kauniiseen opiskelukaupunkiimme tutustuen.

Huonevastaava ja juhlatoimikunta

Hei,

olen Noora neljänneltä vuosikurssilta ja siirryn ensi kaudeksi hallitushommista vastaamaan suolten huoneesta ja juhlatoimikunnasta. Luvassa on siis ainakin bileitä satsien ja vuosijuhlien muodossa, mutta yritän siinä sivussa parhaani mukaan pitää myös huoneen pystyssä, jotta bileiden jälkeisenä päivänä on paikka, mihin piiloutua opettajilta nukkumaan ja keittämään kahvia. Kaikki innokkaat siivoajat, kaupassakävijät ja tavaroiden järjestelijät ovat tervetulleita molempiin toimikuntiin auttamaan, nykäiskää vaan hihasta.

Mitä kollegiaalisuus on?

Puheenjohtajalta-palstalla jo mainitsinkin, että tarkoituksenani oli kirjoittaa tähän lehteen juttu kollegiaalisuudesta. Koin kuitenkin haastavaksi kirjoittaa asiasta sen toistamatta jo aiemmin kirjoitettuja tekstejä ja vieläpä niin, että se jaksettaiisiin lukea loppuun asti asiaa pohtien. Niinpä päätin heittää pallon jäsenille ja pyytää heitä kirjoittamaan ajatuksiaan kollegiaalisuudesta. Itse pohdiskeltuna asia saa oman näkökannan ja herättää miettimään mitä asian eteen voisikaan itse tehdä. Sain mukaan myös muutaman jo työelämässä olevien alumnien ajatuksia. Kiitos kaikille!

Muistakaa kollegaa!

Puhis

Suolinkaisten ajatuksia kollegiaalisuudesta

Kollegiaalisuus on..

- ...yhteistyötä ammatillisesti
- ...toverillisuutta ja pelisääntöjen mukaan toimimista
- ...yhteistyössä toimimista opettaen ja oppien muilta
- ...rehellisyyttä, avoimuutta ja kompromissien tekemistä
- ...tiedon ja taidon jakamista
- ...epäitsekkyyttä ja halua kehittyä ja auttaa muita kehittymään
- ...sitä että pidetään yhtä
- ...tiedon jakamista kollegoiden välillä ja näin ollen potilaiden ja asiakkaiden saaman palvelun parantamista
- ...tervehdys tavattaessa
- ...toisten huomioon ottamista
- ...sitä ettei parjaa kollegaa julkisesti
- ...auttamista tarvittaessa ilman taka-ajatuksia

...tiedon jakamista hyvillä mielin
...yhteen hiileen puhaltamista
...ettei hauku omistajalle toisen eläinlääkärin suorittamaa/valitsemaa
hoitomuotoa: oli sitten oikea tai väärä omasta mielestä
...kaikki pelaa; yhtäkään ei jätetä tiedon tai avun ulkopuolelle
...ettei sotketa henkilökohtaisia kaunoja ammatinharjoitukseen
...yhteistyötä ja toisten auttamista
...tunne, että olemme ”me” eikä itsekkyyttä, vain ”minä”
...voimavara, niin opiskeluaikana kuin työelämässä
... ajattelemista omaa nenää pidemmälle
...toverillisuutta, arvostusta, yhteistyötä
...tukea
...avuliaisuutta ja ystävällisyyttä
...yhteistyö
...ystävällisyys
...avunanto
...toimeen tuleminen vaikka ei kaikista pitäisikään
...antaa apua kun sitä tarvitsee
...yhteisö, josta saa apua työhönsä ja tukea päätöksen tekoon,
virkaveljeyttä ja yhteistyötä
...toisten mielipiteiden kunnioittamista
...luottamisen arvoinen yhteisö
...sitä, ettei puhuta selän takana pahaa toisen tekemästä työstä
...yhteistyötä, tukea, lojaaliutta
...yhteistyötä, joka käsittää toisistamme välittämistä ja toistemme
arvostamista

Alumnien ajatuksia kollegiaalisuudesta

DVM Saara Hiippala

Mielestäni kollegiaalisuus on yhä tärkeämpää nyt, kun sana kiirii somessa nopeammin ja laajemmalle kuin ennen. Kollegiaalisuus on sitä, että tuetaan ja arvostetaan toisia eläinlääkäreitä sekä opiskelijoita kaikissa uran vaiheissa. Tämä ei tarkoita sitä, että kaikesta täytyisi olla samaa mieltä, mutta asioista voidaan keskustella hyvässä hengessä, jos siihen on tarvetta. Jos tuntuu siltä, että kollega on tehnyt todella väärin, tai siitä on syntynyt vakavia seurauksia, voi asiasta esimerkiksi soittaa kyseiselle eläinlääkärille. Itse ainakin haluaisin tietää, ja kyseessä voi olla vaan inhimillinen tietämättömyys tms. Kukaan tuskin tahallaan haluaa tehdä vahinkoa. Itse muistan opiskelijana, kuinka monesti mietin että kliinikkona tulen aina muistamaan millaista on olla opiskelija ja kuinka hankalaa on saada kaikki tieto mahtumaan päähän. Inhoan sitä, että ei uskalla avata suutaan, koska pelkää leimautuvansa tyhmäksi. Tyhmiä kysymyksiä ei ole ja opettaminen opettaa niin oppilasta kuin opettajaa.

Muistan myös kuinka vastavalmistuneena ja tuoreen tiedon kanssa oli ehkä kärkkäämpi kritisoimaan vanhemman koulukunnan eläinlääkäreitä ja heidän hoitometodejaan. Tämä kuitenkin karisi nopeasti kun tajusin, että vaikka on olemassa "golden standard", ei tämä ota huomioon yksittäisen omistajan tai eläimen tilannetta. Mitään oikeaa tai väärää vastausta ei siis ole, vaan eläinlääkäri hoitaa sillä hetkellä parhaaksi näkemällään tavalla. Sitä ei tiedä onko jonossa ollut vaikka kolme halvaantunutta lehmää ja sen vuoksi sitä korvanäytettä ei ole otettu, vaan koira on laitettu suoraan kuurille. Ellet itse ollut paikalla, et voi tietää ja kritiikki pitäisi pitää minimissään. Työ on raskasta ja kaikki tekevät virheitä, joten tukiverkon tulisi olla hyväksyvä ja kannustava.

DVM, MSc Pauliina Pietilä (Suolet ry pj 2011-12, 2012-13)

Kollegiaalisuutta haluaisin kuvata "me-fiiliksenä", yhtenäisenä ammatillisen rintaman, joka yhtenä tiiminä toimii yhteisen asian hyväksi. Haluan mieltää kollegan ammattilaisen ystävänä, opettajana ja tukena, jolta voin kysyä neuvoa ja jota voin myös itse tarvittaessa tukea työssä. Jo opiskeluaikana on hyvä totutella tähän tunteeseen ja ymmärtää, että opiskelukaverit tulevat olemaan tulevaisuuden työkavereita. Tulevan kollegan, eli opiskelukaverin huomioonottaminen, asiallinen kohtelu ja toimeen tuleminen vaikka ei olisi parhaita kavereita.

Olemme joukko ammattilaisia, jotka tekevät arvokasta ja haastavaa työtä, ja koska olemme kaikki käyneet läpi saman elämän ja opiskelun vuoristoradan opiskeluiden ja ammattiin kasvamisen suhteen voidaksemme siksi samaistua kollegan asemaan. Kollegoiden kesken vallitsee tietynlainen ainutlaatuinen yhteys, jota ei ole mahdollista luoda toisen ammattiryhmän edustajan tai ystäväni kanssa.

Eläinlääkäreinä olemme pieni joukko rautaisia ammattilaisia, jotka työssään suoriutuvat ja joutuvat kohtamaan monenlaista. Tätä havainnollistaakseni, Suomessa työskentelee laillistettuja lääkäreitä n. 25 000 mutta laillistettuja eläinlääkäreitä maassamme on vain kymmenes osa lääkäreiden määrästä. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että kollega tunnistaa Sinut nimeltä tai ainakin hän tuntee sen kolmannen, joka tuntee sen ensimmäisen. Eli sana kiirii nopeasti, niin hyvässä kuin pahassa.

Työelämään siirryttäessä kollegiaalisuus konkretisoituu nopeasti. Eläinlääkärin työ varsinkin kunnassa, on toisinaan itsenäistä ja yksinäistäkin, eikä kollegan suoraa tukea ole lähettyvillä. Työelämässä toivoisin kuitenkin pyrittävän aktiivisesti ylläpitämään kollegiaalista yhteishenkeä. Vaikka ollaan yksin puurtajia, olemme

kuitenkin yhdessä veneessä asiakkaiden suhteessa. Asiakas näkee vain ammattikunnan. Siksi on tärkeä ylläpitää yhtenäistä linjaa asiakkaiden edessä, vaikka toimintatavat voivatkin poiketa. Kollegiaalisuuden nimissä, toisen työtä tai ratkaisuja ei arvostella tai kyseenalaisteta asiakkaiden edessä, vaan otetaan mieluummin puhelin käteen ja keskustellaan suoraan hoitavan eläinlääkärin kanssa. Toimintatavat voivat poiketa koulutuksen ajankohdan tai yliopistojen välillä, mutta asiakkaan ja lain näkökulmasta edustamme ammattikuntaa lähtökohdista riippumatta. Juuri oppimisen ja kehittymisen kannalta kannustan kollegoita avoimeen keskusteluun keskenään, jolloin voimme jakaa kokemuksiamme ja ajatuksiamme ja kehittyä yhdessä vielä paremmiksi.

Kollegiaalisuuden kontekstissa en voi välttyä nostamasta esille myös eläinlääkäripalkkioita ja palkkoja. Työmarkkinoiden kiristyessä hinnoittelu helposti alenee ja varsinkin vastavalmistuneet saattavat myöntyä alhaiseenkin peruspalkkaan. On kuitenkin hyvä muistaa, että hinnoittelimme itse itsemme ja jokainen, joka alihinnoittelee itsensä, laskee samalla kollegan keskimääräistä ansiota. Vastaavasti törmää myös haasteeseen hintojen nostamisen suhteen, kun vanhat kollegat pitäytyvät vanhoissa hinnoissa, eivätkä ymmärrä nuoren sukupolven kustannuspaineita.

Kollegiaalisuuteen kasvetaan ja se alkaa jo opiskeluaikana, sillä opiskelukaveri on pysyvä osa loppuelämäsi yhteisten luentojen päätyttyä siirryttäessä samalle työkentälle. Opiskeluaikana kollegiaalisuutta on auttaa ja tukea kurssikaveria jakamalla materiaaleja kannustaa toisia tulevaan ammattiin. Kollega Sini Alakurtti tiivistikin asian osuvasti Eläinlääketieteen kandidaattiyhdistyksen puheenjohtajana juhlapuheessaan vuonna 2013 ”Muista, että myös pahin vihamiehesi on sinun tuleva kollega”.

Suolten riveihin astui tänä vuonna jälleen monta uutta suolinkaista. Seuraavaksi osa heistä kertoo hieman itsestään.

Olen Susanna Häkkä, vuosimallia 1991 ja syntyjäni espoolainen. Lukion jälkeen suoritin Ypäjän Hevosopistolla ratsastusohjaajan tutkinnon 2010-2012 (ROK23), jonka jälkeen työskentelin 2 vuotta Englannissa stable managerina suomalaisen olympiaratsastajan Kyra Kyrklundin tallissa.

Kyran eläinlääkäri, Eamon MacLaughlin on mun innostuksen takana eläinlääkäriin ammattiin. Eamonin kanssa työskentely kilpahevosten terveydenhoidossa näytti mulle kuinka kiinnostavaa ja innostavaa voi eläinlääkäriin työ olla. Olen mm. päässyt mukaan irrottamaan sarcoideja tamman takajalkojen välistä ja lukuisia kertoja vahtaamaan niin ultraääni-, kuin röntgenkuvia (sekä tietysti avustamaan kuvien otossa).

Viime talvena pohtiessani mihin seikkailuihin seuraavaksi suuntaan, oli mielessäni kaikenlaisia hyviä ja vähemmän hyviä ideoita. Eläinlääkäriin ammatti alkoi kummitella mielessäni. Koska lukiossa jäi aikanaan luonnontieteet lukematta, ei Helsinkiin haku tuntunut realistiselta vajaalla puolen vuoden aikataululla, siispä tutkin muita vaihtoehtoja. Tarton ehdottomana plussana englanninkielinen linja, koska työskentely ulkomailla olisi minusta kiinnostava vaihtoehto. Lisäksi kehuttu käytännönläheisyys houkutti sekä viidakkorummun tuomat positiiviset mielipiteet Tartosta sinetöivät valinnan.

Mun sydäntä lähellä ovat aina olleet hevoset, ja kaikki muut karvaiset eläimet. Lisäksi kaikki opettamiseen ja oppimiseen liittyvä on mun

mielestä hirveen mielenkiintoista, erityisesti integroituna hevosiin ja miksei muihinkin eläimiin.

Odotan kiinnostavaa, innostavaa, sekä haasteellista vuotta, joka on täynnä uusia oppeja, kokemuksia, elämyksiä, iloja, suruja, yllätyksiä... Sekä uusia ystäviä ja tulevia kollegoita.

Olen Patrik Lehtinen, koko ikäni asunut Turussa.

Olen työskennellyt reilu 10 vuotta lypsykarjatilalla, vaikka en asukaan maatilalla eikä meillä ole ollut kotona karjaa. Lehmien lisäksi tilalla oli sikoja, lampaita ja siipikarjaa.

Viime kesän työskentelin oriasemalla jossa hevoset ja ison siittolan askareet tulivat tutummiksi. Tavallaan "toiselta ammatilta" voisin olla yhdistelmäkuljettaja jonka ammattipätevyuden suoritin armeijan aikana. Harrastan metsästystä ja eräilyä. Kotoa löytyy nelivuotias walesinspringerspanieli Hugo. Valitsin EMÜ:n koska olin kuullut paljon hyvää käytännönläheisestä opetuksesta ja Tartosta valmistuneiden arvostuksesta työmarkkinoilla. Odotan tulevalta lukuvuodelta uusia asioita ja aiheita, paljon uusia tuttuja ja kavereita ja tottakai askeleita kohti unelma-ammattia

1. Kuka olet, mistä tulet?

Olen Julia Forsberg, hevosenhoitaja ja kanikasvattaja. Alunperin Savonlinnasta, mutta viime vuodet asunut Helsingissä.

2. Miksi juuri Tartto?

Hyväksymiskirje Tarttoon tuli viikkoa aiemmin kuin Ruotsista ja kulkuyhteydet ovat helpommat (vähemmän aikaa voida pahoin laivassa). Lisäksi Virossa kouluttautuneet tuntuvat ymmärtävän muita paremmin, että hoidon kohteena on yksilö, eikä pelkästään jokin diagnoosi.

3. Mitä harrastat, mistä olet kiinnostunut?

Harrastan kaneja ja hevosia. Kasvatan pienimuotoisesti kaneja ja toimin näyttelyissä PET-tuomarina. Harrastuksiini kuuluu myös ratsastus, mutta mielelläni myös valjastan hevosen kärryjen eteen. Minua kiinnostaa kengitys ja kavionhuolto sekä kokonaisvaltainen lähestymistapa eläinten hyvinvointiasioihin.

4. Mitä odotat tulevalta vuodelta?

Mahdollisuuksia saada vastauksia moniin kysymyksiin liittyen eläinten terveysasioihin ja tuoreita ideoita.

Moi!

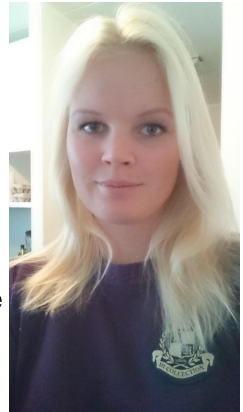
Olen Malin Kullberg Vantaalta. Olen aina tiennyt haluavani eläinlääkäriksi ja Maaülikool ja Tarto vaikutti hyvältä ratkaisulta asiaan. Harrastan raviurheilua, ja olen ratsastanut Suomessa montéa SM-tasolla. Olen myös ohjastanut jonkin verran lähtöjä kärryistä, ja onnekseni olen ruvennut saamaan ohjastettavia myös Tallinnan raveihin viikonloppuisin. Harrastan myös lenkkeilyä ja yleistä fiilistelyä Saga koirani

kanssa.

Odotan tulevalta vuodelta haasteita sopivissa määrin ja tutustumista mahdollisimman moneen mukavaan ihmiseen.

Hei, olen Ella Tanhuanpää ja tulen Turusta. Valitsin Tarton, koska olin kuullut pelkkää hyvää sekä koulusta että kaupungista. Lisäksi uskon englanninkielisen opiskelun avaavan enemmän ovia tulevaisuudelle. Harrastuksiini kuuluu ratsastus ja rhodesiankoirani, Bablon, viihdytys. Toivon, että ensimmäisestä opiskeluvuodesta tulee unohtumaton ja kokemusrikas.

Nimeni on Nelli Sainio, olen 22-vuotias nuori nainen. Alunperin olen kotoisin Vammalasta, mutta viimeiset vuodet ennen Tarttoa olen asunut Helsingissä. Pienestä pitäen mellä on ollut kotona eläimiä, jotka ovat aina olleet minulle äärimmäisen rakkaita. Kissat, koirat, puput, kanat ja jopa muutamat siat ovat olleet osana perhettämme ajan saatteessa. Olen harrastanut lentopalloa koko pienen ikäni, ja eläinten kanssa harrastamisen lisäksi se onkin ollut tärkeä ja iso osa elämäni. Lähdin Tarttoon opiskelemaan, sillä eläinlääketiede on ollut kutsumukseni nuoresta pitäen. Yritin hakea myös Helsinkiin, mutta kun opiskelupaikkaa ei alkanut kuulua, keräsin rohkeuteni ja päätin laittaa paperit menemään myös tänne. Tuloksena aloitan nyt ensimmäisen vuoden opintoni eläinlääketieteen parissa. Tältä vuodelta odotan haasteita, onnistumisen iloa ja hienoa, kauan kaipaamaani mukavaa opiskelijaelämää.

Hei! Olen Janette Peltonen, 32-vuotias tradenomi Raumalta. Keväällä 2014 valmistuin eläinhoitajaksi. Mukaani Tarttoon lähti mies, bostonipoika Simo sekä kaksi viljakäärmettä.

Tarttoon hain opiskelemaan täältä valmistuneen eläinlääkäriin kannustamana. Sain kannustusta kahdelta eläinlääkäriltä lähteä tavoittelemaan unelma-ammattiani, mikä kannatti, sillä nyt olen askeleen lähempänä unelmaani. Englanninkielinen opetus kiinnosti, kuten myös muutto uuteen maahan. Tartto onkin osoittautunut erittäin kotoiseksi ja kauniiksi kaupungiksi!

Olen kiinnostunut oppimaan uusia asioita. Eläimistä kiinnostavat etenkin koirat ja eksoottiset eläimet. Odotan tulevalta vuodelta uusien asioiden oppimista, uusia ystäviä, hyvää yhteishenkeä sekä mahtavia hetkiä

Moikka! Olen Anja Kupiainen, 35-v ja viimeiset neljä vuotta olen asunut Lahdessa. Useat muutot, opiskelut, paikkakunnan vaihdokset ja ulkomailla oleilit on tullut tehtyä tähän ikään mennessä. Syntynyt olen Järvenpäässä, 8-vuotiaana muutimme Kerimäelle, jossa kävin koulut ala-asteen toiselta luokalta ylioppilaaksi asti. Ja sitten kutsui maailma ja nyt olen vaihteeksi Tartossa. Aiemmin olen opiskellut AMK:ssa

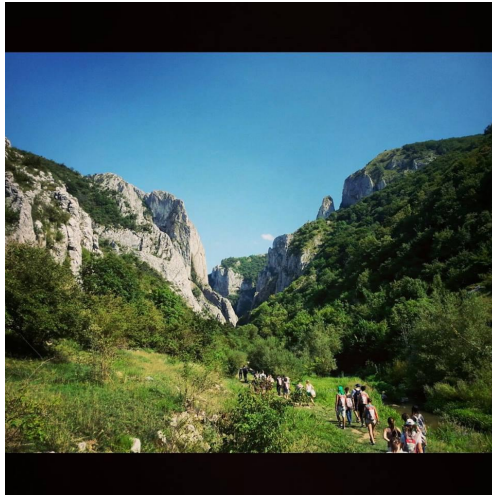
ympäristöteknologiaa ja hevosenhoitajan paperit löytyvät myös.

Tartoon hain opiskelemaan, koska ajatus eläinlääkäriksi ryhtymisestä ei jättänyt rauhaan ja englantia opiskelukielenä houkutti. Lisäksi olin kuullut paljon hyvää Tartosta ja täällä opiskelusta.

Lapsesta asti hevoset ovat olleet suuri osa elämäni ja tutuksi on tullut niin ravi- kuin ratsupuolikin. Suomenhevoset ovat vieneet sydämeni jo lapsena ja tällä hetkellä Suomessa odottelee minun 14-vuokkitammani. Hevosissa ja muissakin eläimissä kiehtoo niiden oppimis- ja koulutustavat ja se on asia mistä haluaisin oppia koko ajan lisää. Oma hevonen on hyvä harjoitteluyksilö projektissa ravurista ratsuksi. Eläintensuojeluasiat ovat myös lähellä sydäntä. Lisäksi tykkään liikunnasta ja kausittain tulee käytyä juoksulenkillä ja erilaisissa jumpissa.

Tulevalta vuodelta odotan uuteen kulttuuriin ja ihmisiin tutustumista ja erityisesti uusien asioiden oppimista.

Eläinlääkisopiskelijoiden kongressissa Romaniassa

Vaellus Turda Plateau'lla

IVSA eli International Veterinary Students' Association järjestää puolivuositain symposiumin ja kongressin, joita isännöivät vuorollaan jäsenorganisaatiot, joita IVSAlla on lähes 70:ssä eri maassa. Viime kesänä kongressi järjestettiin Romaniassa, Cluj-Napocassa. Vajaan kahden viikon mittainen tapahtuma kokosi yhteensä noin sata eläinlääketieteen opiskelijaa 31 eri maasta tieteellisen, kulttuurillisen ja sosiaalisen ohjelman tiimoille, unohtamatta tietenkään kattojärjestömme yleiskokouksia ja uuden hallituksen ja toimielinten valintaa. Majoituimme kongressin ajan yliopiston asuntolassa ja saimme kokea palan eläinlääkäriopiskelijan elämää kauniissa ja eläväisessä Cluj'ssa.

Kongressi alkoi kattavalla tiedekunnan ja eläinlääkisopintojen esittelyllä. Opinnot voi suorittaa niin romaniaksi, englanniksi sekä ranskaksi, ja tiedekunnassa oli myös paljon kansainvälisiä väitöskirjantekijöitä, varsinkin parasitiitutumuksen parissa. Yliopiston klinikalla oli toimivat tilat niin pieneläin- kuin hevospotilaille

Luento terapiakoirista

- tuotantoeläimet hoidetaan pääasiassa vastuualueittain suoraan tiloilla. Myöhemmin kongressin aikana kävimme yliopiston opetustilalla, jonne ensimmäisen ja toisen vuoden opiskelijat menevät viikonloppuisin ja loma-aikoina avustamaan eläinlääkäreitä.

Luentoja kuultiin kongressin teemaan, ”human-animal interaction” liittyen mm. punkeista ja niiden levittämistä taudeista, terapiakoirista, eksoottisten eläinten hoidosta sekä eläinlääkärin erilaisista työtehtävistä, kuten

vesieläinlääkärin (aquatic vet) työnkuvasta. Myös IVSAn yhteistyökumppanit, kuten Hill’s ja Bayer, pitivät omat luentonsa, ja Hill’sin luennon päätteeksi sai koiranruokia koskeneeseen kyselyyn lähimmäksi oikein vastannut iloinen osallistuja palkinnoksi matkan USAan SAVMA (Student American Veterinary Medicine Association) symposiumiin.

Eläinlääketieteellistä näkökulmaamme avarrettiin myös workshopeissa. Pääsimme mm. suorittamaan nallelle hemolyysin, kalalle leikkauksen, oppimaan villien lintujen kiinniottoa ja käsittelyä, kertaamaan ensiaputaitoja, tunnistamaan eri punkkilajeja sekä tutustumaan terapiakoirien koulutukseen ja työhön.

Aquatic workshop

Yhden päivän workshopit koskivat ideoiden jakamista jäsenjärjestöjemme varainkeruuseen ja tapahtumien järjestämiseen sekä opiskelijan stressinhallintaan liittyen. Ohjelma sisälsi myös tilavierailuja, joilla pääsimme tutustumaan biisonitilaan sekä valtion siittolaan (Beclean stud), jossa kasvatettiin mm. mustia Lipizzan hevosia. Perinteisillä International standeilla kukin jäsenjärjestö sai mahdollisuuden esitellä tiedekuntaansa, curriculumiaan, vaihto-ohjelmiaan sekä jäsenjärjestönsä toimintaa.

Keskiaikaisteemaiset grillibileet

Edustettuina olevien maiden kulttuuriin tutustuimme heti kongressin alkuun perinteisessä cultural eveningissä, jossa osallistujat esittelevät omaa maataan niin erilaisen ruuan, juoman sekä muun rekvisiitan

muodossa. Myös Romanian kulttuuriin pääsimme tutustumaan, samoin kuin maan upeaan maaseutuun sekä nähtävyyksiin. Kongressin toiseen teemaan, ”Amazing Transylvania”, liittyen vierailimme mm. Alba Iulia –linnoituksessa sekä Peles castlessa, Turdan suolakaivoksessa (jonka sisään on rakennettu huvipuisto) sekä kävimme päivävaelluksella Turda Plauteau’n jylhissä maisemissa. Näiden lisäksi vierailimme ihmisten toimesta huonosti kohdeltujen karhujen, kuten sirkuskarhujen, suojelukeskuksessa (Zarnesti bear sanctuary), samoin kuin kaupungissa samaan aikaan järjestetyillä Untold-festareilla Aviciin keikalla. Perinteiseen symposium/kongressiohjelmaan kuuluvat myös silent ja live auction, joissa kartutetut varat menevät IVSAn development fundille, joka sijoittaa ne eri hyväntekeväisyyskohteisiinsa. Hiljaisesta huutokaupasta saattoi ostaa niin alan kirjallisuutta ja välineitä, kuin koulujen t-paitoja ja vaatteita sekä muuta käyttötavaraa. Live auctionissa puolestaan on kaupan pääasiassa nestemäisiä tuotteita, joiden hinnat nousevat yllättävänkin korkeiksi. Oli silti hienoa nähdä, kuinka kaikki opiskelijastatuksestaan huolimatta lähtivät hommaan mukaan yhteisen hyvän vuoksi.

Cultural evening

Sosiaalinen näkökulma on yksi kolmesta tärkeästä IVSAn tapahtumien aspekteista. Verkostoja luotiin niin vaahtobileissä, keskiäikaisteemaisella grilli-illallisella, pool partyssa kuin viimeisen illan muodollisella all-included illallisella. Omalla kohdallani erityisesti silmiä avaava keskustelu käytiin erään Wienissä opintojen loppuvaiheessa olevan opiskelijan kanssa meistä cultural nightissä otetun hassun kuvan tiimoilta, kun hän totesi, että sitten kun törmäämme tuolla maailmalla kongresseissa, voimme yhdessä muistella hulluja opiskeluaikoja. Täytyy sanoa, että minusta on hienoa, että voin sanoa omistavani ystäviä, tulevia kollegoita, niin monesta maasta ja tietää, että näistä maista löytyy aina sija.

Tämän muutaman viikon aikana sain taas kokea konkreettisesti, mitä termillä IVSA family, jonka arvoina ovat sharing ja caring, tarkoitetaan. Luennot ja workshopit oli suunniteltu niin, että niistä sai irti sekä ensimmäisen että viimeisen vuoden opiskelija, ja mikä parasta, kun osallistujia on useista maista, kuulee samalla miten mikäkin asia yleisesti tehdään missäkin päin maailmaa. Tätä yhteisöllisyyttä, yhdessä tekemisen meininkiä ja IVSAn suomaa huikaita mahdollisuuksia on vaikea ymmärtää ennen kuin ne pääsee käytännössä kokemaan.

Teksti ja kuvat:

Silja Väyrynen, VM2

Suolet, syksy, paintball!

Tartossa lokakuun neljäntenä päivänä 20 Suolet ry:n jäsentä suuntasi metsään paintball-varustuksissa. Paintballissa eli värikuulapelissä ammutaan vastapelaajia värillisillä kuulilla. Peliä voi pelata monella erilaisella

pelityyppillä joukkuepeleinä, tai yksin. Pelissä käytetään kunnollista varustusta vahinkojen välttämiseksi: kypärä, suojalasit, turvaliivi, suojavaatteet ja hanskat. Keväällä 2015 Suolet ry:n jäseniä oli pelaamassa paintballia Tartossa sitä varten tehdyllä pelikentällä, suosion innoittamana lähdimme sitten toisenkin kerran ja tällä kertaa metsäpeliin. Metsässä pelaaminen oli kenttäpeliin verrattuna haastavampaa, mutta yhtä hauskaa! Sää suosi ja pelejä pelattiin useita erilaisia. Pelaamiseen vierähti yhteensä kolme tuntia! Tämän jälkeen tunsivat kaikki olonsa hyvin liikkuneiksi, ja osa ehkä aavisti jo mihin kohtiin odottaa mahdollisia mustelmia seuraavalle päivälle.

Teksti ja kuva

Nina Höglund, VM5

Suolet ry:n kolmannen vuosikurssin opiskelijat kiittävät
Vetcare saamistaan stetoskoopeista!

Harjoittelu Budapestissa kesällä 2015

Lähdimme suorittamaan viidennen vuosikurssin klinikkaharjoittelua Unkariin, Budapestin yliopistolliseen eläinsairaalaan Szent István yliopistoon. Syitä miksi valitsimme juuri Budapestin oli aurinkoisen ilman lisäksi se, että koulussa toimi unkarin- ja saksankielisen kurssin rinnalla myös englanninkielinen linja. Erikoisemmista eläimistä kiinnostuneelle myös suuri eksoottisten eläinten osasto kuulosti lupaavalta. Hakuprosessi kulki alusta loppuun sujuvasti, ja Budapestin pään koordinaattori oli aina nopeasti tavoitettavissa. Sama henkilö myös muistutteli meitä kesän ajan sähköposteilla, missä meidän piti milloinkin olla.

Saimme etukäteen valita kuinka monta viikkoa halusimme olla milläkin klinikan osastolla. Vaihtoehtoja oli viisi: sisätaudit, kirurgia, lisääntymistieteet, eksoottiset eläimet ja hevosklinikka. Päivämme kestivät noin 8 tuntia maanantaista perjantaihin, eikä meidän tarvinnut päivystää.

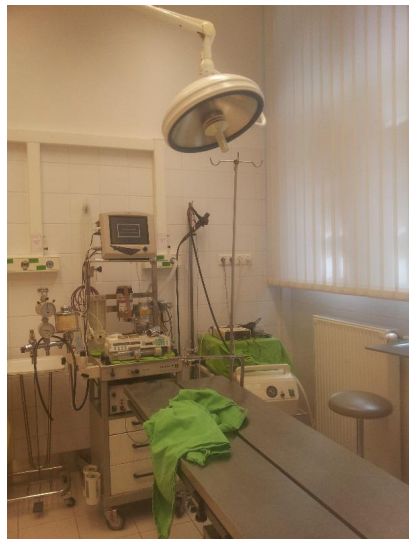
Sisätautien osasto jakautui kahteen: teho-osastoon (intensive care unit) ja kuvantavaan diagnostiikkaan. Teholla vietetyt viikot olivat ehdottomasti vauhdikkaimmat. Joka aamu osallistuimme aamutapaamiseen, jossa lääkärit kävivät läpi sisäpotilaiden tilanteen. Osastolla osallistuimme potilaiden hoitoon kaikin mahdollisin tavoin;

kanyloimme, lääkitsimme, ulkoilutimme ja valvoimme kriittisiä potilaita. Teholla vieraili usein spesialisteja (dermatologia, oftalmologia), joiden konsultaatioita pääsimme kuuntelemaan. Henkilökunta oli todella ystävällistä, ja lääkärit puhuivat hyvää englantia. He myös selittivät mielellään perusteellisesti jokaisen keissin erikseen.

Kuvantavan diagnostiikan puoli koostui endoskopiasta ja ultraäänestä. Siellä ei itse valitettavasti päässyt oikein kokeilemaan laitteiden käyttöä tiukan aikataulun takia, mutta lääkärit käänsivät meille aina englanniksi vähintään saman minkä olivat juuri omistajillekin kertoneet. Itse pääsimme kokeilemaan esim. kystosenteesiä ultraäänen avulla ja näytteenottoa endoskoopilla.

Kirurgian osastolla pyöri joka päivä kaksi leikkuria: oma pehmytkudosoperaatioille ja toinen ortopedialle. Muutama iltapäivä viikossa oli varattu myös pelkästään silmäleikkauksille. Joka aamu alkoi sisätautiosaston tapaan aamutapaamisella, jossa

käytiin läpi päivän suunnitellut leikkaukset ja niihin liittyvät röntgenkuvat. Leikkurissa osallistuimme potilaiden valmisteluun, anestesian ja heräämisen valvomiseen, sekä saimme avustaa steriilinä operaatioissa. Kirurgian puoli oli kuitenkin todella suosittu ja opiskelijoista oli välillä ruuhkaa, joten monet päivät menivät lähinnä seisoskellessa.

Lisääntymistieteiden puolella toimenpiteet koostuivat lähinnä kastraatioista ja steriloinneista. Siellä pääsimme avustamaan ja valmistelemaan leikkauksia, valvomaan anestesiaa, kanyloimaan ja

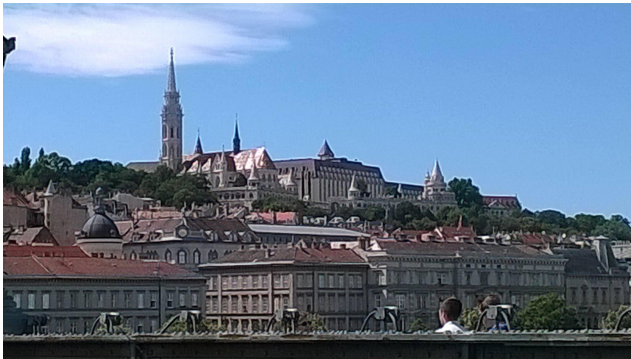
intuboimaan, sekä viikkojen päätteeksi myös itse operoimaan. Hiljaisen päivän sattuessa pääsimme lääkäreiden mukaan käymään paikallisella suurella lehmätillalla, ja tekemään sieltä saamistamme näytteistä yliopiston laboratoriossa ELISA:t.

Eksoottisten eläinten osaston viikot olivat myös kiireiset. Eläimiä saapui marsuista ja kaneista kilpikonniin ja papukaijoihin, ja myös kaikki haavoittuneet villieläimet tuotiin sinne. Eksoottisimmasta päästä oli häntä pystyssä uiva aksolotli. Osasto oli ehdoton suosikkimme, koska vaikka toimenpiteet eivät olleet suuria ja mahtavia, pääsimme harjoittelemaan erilaisten eläinten käsittelyä, kiinnipitoa, ruokkimista ja lääkkeiden annostelua. Lisäksi henkilökunta oli motivoitunutta ja ystävällistä. Yhtenä päivänä pääsimme myös käymään erään lääkärin omalla yksityisklinikalla vierailulla, jossa potilaita riitti iltamyöhään asti. Saimme myös aina mennä kuunteluoppilaisiksi vastaanottohuoneisiin, mutta koska keskustelut omistajien kanssa käytiin unkariksi eikä lääkäreillä ollut aina aikaa kääntää, totesimme sen suhteellisen turhaksi.

Hevosklinikka sijaitsi 30km Budapestin ulkopuolella Üllon kylässä, jonne piti matkata junalla. Asemalta loppumatka taittui klinikan minibussilla, joka lukukauden aikana kulki perille yliopistolta asti.

Klinikka oli suuri ja vasta remontoitu, ja sieltä löytyi kaikki perusdiagnostiikkaan tarvittavat välineet sekä suuri leikkuri. Oppilailla oli myös mahdollisuus yöpyä paikan päällä. Üllon viikko sattui olemaan valitettavan hiljainen, sillä pitempiaikaisten sisäpotilaiden lisäksi päivässä hoidettiin vain muutama keissi. Joka aamu alkoi kierroksella, jossa lääkärit kertoivat jokaisen potilaan kohdalla sen taustan ja tulevan päivän ohjelman, ja opiskelijat jakoivat tehtävät myöhemmin keskenään. Ohjelmaan kuului lääkitsemistä, nesteyttämistä, taluttamista ja ultrassa sekä röntgenissä avustamista. Hätätapauksissa osallistuimme operaatioissa kaikin mahdollisin tavoin.

Olisimme voineet asua yliopiston dormissa, mutta se oli meidän mielestä turhan kaukana. Ensin meillä kävi kämpän suhteen huono tuuri ja rahat katosi tuhkana tuuleen ilman, että koskaan nähtiin avaimia. Joten vinkki: jos mutu-tunne sanoo jotain, kuuntele sitä, äläkä kävele päin seinää. Suostu maksamaan vain, jos saat maksaa suoraan tilille. Ei mitään Moneygrammeja tai muuta. Mutta onni onnettomuudessa! Satuimme löytämään facebookin kautta mahtavalta paikalta ihanan kämpän ja henkilökohtaisen ranskalais-tanskalaisen oppaan siihen kaupan päälle. Kämppiksen ansiosta pystyttiin heti tutustumaan kaupunkiin, uusiin ihmisiin ja kivoihin tapahtumiin, niin kuin esim. ulkoilmakonsertteihin ja 30 km kajakkireissulle. Hän osasi kieltä, joten tarvittaessa meillä oli myös tulkki. Lähdettiin sillä mielin, että osataan suomea ja viroa, niin

helpostihan me opitaan vielä yksi sukukieli. Ensimmäiset päivät laskivat leuan rintaan! Ensin unkaria kuunteli käsittämättä, että se oli ihmispuhetta. Vasta noin kuukauden jälkeen alkoi tajuta, miltä se unkari oikein kuulostaa ja siihen alkoi tottua. Kippistä ja hyvää päivää:tä lukuun ottamatta ei opittu juurikaan mitään.

Budapest on kaupunkina uskomattoman kaunis. Tonava jakaa kaupungin Budaksi ja Pestiksi. Me elettiin Budan puolella. Pestin puoli oli vanhaa kaupunkia, jossa oli uskomattomia nähtävyyksiä ja ihania mäkiä (meidän mielestä ne olivat vuoria). Kuuluisin kukkula on Gellert hill, josta oli varsinkin iltaisin upeat näkymät yli Budapestin. Korkealla sijaitsi meidän lemmikki, Fisherman's bastion (linnake), ja pääministerin asunto. Budan puolella oli upea parlamenttitalo. Tonavan keskellä oli Margitin saari, jossa oli puistoja, pieni eläintarha, uimala, teatteri ja unelmien lenkkipolku. Illalla oli mahdollista ihailla kaikkia näitä nähtävyyksiä tunnelmallisesti valaistuina Tonavan rannalta. Huippuhetkiin kuului myös se, kun Budapestin eläintarhassa kuunneltiin kenguruiden sydämiä omilla stetareilla. Siellä olisi helposti mennyt koko päivä aamusta iltaan, mutta melkein 40 asteen helle oli parille finskille liikaa. Juhannuksen kunniaksi kävimme yhdessä kymmenistä kylpylöistä suomalaisessa saunassa ja jääpalakylvyssä. Kaksi kuukautta ei tosiaankaan ollut tarpeeksi kaiken näkemiseen ja kokemiseen, mutta parhaamme teimme!

Budapest on täynnä ihania kahviloita, ravintoloita ja rauniobaareja. Kyllä. Hyvin syötiin. Hyvät on myös shoppailumahdollisuudet. Hintaluokka on suurin piirtein sama kuin Tartossa, osittain jopa halvempi. 300 Unkarin forinttia vastaa yhtä euroa, joten olo oli aika reteä 20 000 forintin seteli laukussa. Meidän on edelleen ikävä paikallista katuruokaa langosia (paras krabberuoka ikinä) ja kürtöskalácsia (eli savupiippukakku). Jos haluaa aitoja ja edullisempia makuelämyksiä, kannattaa lähteä hieman kauemmas turistikeskuksesta. Eräs unkarilainen tuttavuus vei meidät hieman kauemmas perinteiseen unkarilaiseen ravintolaan, jossa eteen lyötiin 4 euron edestä sellainen kasa hyvää ruokaa, josta minä henkilökohtaisesti olisin normaalisti syönyt varmaan kolme päivää. Paikalliset ihmiset ovat ystävällisiä ja ”jalat maassa” –tyylisiä. Kaikki eivät puhu englantia tai ovat liian ujoja puhuakseen, mutta meillä ei ollut ongelmia tutustua paikallisiin. Lisäksi meillä oli ihana kansainvälinen poikkilinjainen porukka vaihtareita ja tietenkin eläinlääkisläisiä.

Jos jäi vielä kysyttävää niin meihin voi aina ottaa yhteyttä esim. facebookissa!

Teksti ja kuvat: Anna-Reeta Aalto ja Anne-Mari Ahola-Olli, VM5

Match Show 27.9.2015

Syksyn perinteistä Match Showta päästiin taas viettämään mahtavassa säässä ja hienon sään innoittamana paikalle saatiinkin mukava määrä harjoittelemaan tulleita koirakoita. Tuomareiksi saimme tällä kertaa toisen vuosikurssin Sanna Pietikäisen, ensimmäisen vuosikurssin Emma Vilénin ja Latviasta Inga Cerbulen (kennel Sentikki) Erityiskiitos tuomareille! Suuri kiitos kuuluu myös sponsoreillemme Best-In:lle sekä Top Canikselle! Palkinnot olivat tälläkin kertaa hienot.

Kisaluokkia löytyi varmasti kaikille kun perinteisten suurten ja pienten rotukoirien lisäksi kilpailtiin myös sekarotuisissa, veteraaneissa, pienissä ja suurissa pennuissa. Myös esittämisen taidoissa pääsivät kilpailemaan niin lapset (alle 12 vuotta), junior handler (12-18 vuotta) ja miehet. Kehissä nähhtiin myös aina yhtä hilpeä parikilpailu, jossa yksi esittäjä esittää kaksi koiraa jotka voivat olla samaa rotua tai ns. cocktailpari.

Normaaleista näyttelyistä poiketen Match Showssa kehään menee kerrallaan kaksi samassa kilpailuluokassa kilpailevaa koiraa, joista tuomari valitsee suosikkinsa ja palkitsee tämän punaisella nauhalla. Toiselle koirakolle annetaan sininen nauha. Kaikki samassa kilpailuluokassa punaisen nauhan saaneet koirat kilpailevat vielä keskenään ja näistä tuomari valitsee neljä suosikkiaan. Myös sinisen nauhan saaneet kilpailevat vastaavalla tavalla. Kaikki sinisten ja punaisten ykköseksi tulleet kilpailevat vielä Best In Show:ssa(BIS) jossa tuomarit valitsevat neljä suosikkiaan.

Tämän kerran tulokset olivat seuraavat:

BIS 1: sekarotuinen Cassandra, omistaja Reet Pärn

BIS 2: belgianpaimenkoira Malinois Felicity, omistaja Birgit Plho

BIS 3: beagle Darwin, omistaja Lehar Laurits

BIS4: saksanpystykorva Aadol, omistaja Kätlin Altement

Teksti: Mari Ruuhonen, VM2

Kuvat: Roosa Hentunen, VM5

Suolet ry toivottaa kaikille oikein rauhaisaa joulua ja paljon onnea ja menestystä tulevalle vuodelle 2016!

